

PÁR SLOV ÚVODEM...

...namísto předmluvy

Moje setkání a setkávání se s Lukášem Příbylem byla někdy letmá, někdy delší, ale vždy intenzivní. Stejně jako on jsem dlouholetým fanouškem pražských Bohemians a dodnes vzpomínám s jistým sentimentem na první zápas, který jsem měl možnost v hledišti legendárního Ďolíčku vidět. Shodou náhod to bylo hned předposlední domácí utkání v jediné mistrovské sezoně 1982–1983. Vítězný zápas s Prešovem mám dodnes před očima, stejně jako neskutečnou atmosféru na stadionu. Následující zápas se Žilinou jen zpečetil dvě jistoty: že Bohemka je mistrem a zároveň má o dalšího věrného fanouška víc.

S hrůzou zjišťuji, že to sepětí trvá již přes třicet let, a to let spíše krušných. Titul se zopakovat nepodařilo, zápas s Trnavou v sezoně 1984–1985 jsem proplakal a další roky byly spíše bo-lavé než euforické. Ale o co víc bylo porážek a pádů, o to víc jsem měl možnost poznávat historii tohoto skvělého a tradič-ního klubu.

Léta běžela a z malého ubrečeného fanouška se stal seriózní nakladatel. A to již byl jen malý krůček k vydání knihy o Bohemce. O té pravé Bohemce, která se zmítala v existenčních problémech a kterou jsem se stejně jako stovky dalších soudruhů pokoušel vzkřísit. A nápad na knížku byl jeden z nich. Udělat velkou, bohatě vypravenou knihu, která všem osvěží paměť a připomene, co za klub je Bohemka, jaká je její tradice a kolik slavných hráčů se v zelenobílé prohánělo po trávníku.

Jenže otázkou bylo, kdo by se měl stát autorem. Nápadů byla spousta, ale nikdo si na tu obrovskou porci netroufal. Až náhoda tomu chtěla, že jsem se takto svěřoval Petru Svěcenému, tehdejšímu moderátorovi České televize. Petr pro nakladatelství připravoval knihu o Milanu Barošovi a bez sebemenšího zaváhání řekl: „To musí napsat Příba, to je stejný blázen jako ty.“

Od nápadu byl jen krůček k prvnímu setkání s Lukášem. Ten byl nadšen! Ba co nadšen, byl absolutně v euforii. A ve stejné euforii jsem byl i já. Konečně jsem našel toho správného autora. Ihned jsme podepsali smlouvu. Peníze ho ale vůbec nezajímaly. Lukáš jen chrлил nápady. Jmenoval lidi, které osloví, dodával kontakty na archiváře a... nepsal.

To bylo roku 2005. Každá naše další schůzka byla zajímavější a nápadů přibývalo. Jen text chyběl. Ovšem pro mne se naše schůzky staly jistou záminkou, protože každé setkání s Lukášem bylo osvěžující. Nejdříve bylo ale nutné ho sehnat a smluvit schůzku. Žádný termín nikdy tak úplně neplatil. Ale když se to podařilo, stálo to za to. Lukáš byl okouzlující a bezprostřední. Vyměňovali jsme si fotbalové vzpomínky a zážitky, řešili aktuální stav a bylo

nám, myslím, na tu chvíli společně dobře. O knize padla vždy jen letmá zmínka, že ji zvládneme, a termín se mezitím posouval.

Ani v období, kdy jeho kariéra vylétla nahoru, se nezměnil. Hlavním tématem pro nás vždy byl aktuální stav Bohemky, ale postupem času i obava, že knihu asi nenapíše. Lukáš chtěl několikrát vracet zálohy, ale já mu vždy v žertu odpovídal, že máme alespoň důvod se scházet. Tak mi to vrátil jinak. Obdaroval mne například permanentkou na Bohemku nebo zprostředkoval pár nesmluvených schůzek. Spřátelil se i s mým kolegou z nakladatelství a spolu po několik sezon tvořili část turnajového týmu v plážovém volejbalu.

Je paradoxní, že naše poslední setkání se odehrálo na konci ledna 2012. Lukáš byl jako vždy ve své optimistické náladě a vzhledem k naší „úspěšné“ literární spolupráci přišel s dalším nápadem: „Hele, co kdybych udělal knížku o Tondovi Panenkovi?“ S úsměvem jsem odpověděl: „Lukáši, jasně, s tebou cokoli!“ ale už jsem to bral trochu s rezervou.

Za čtrnáct dní, když jsem se dozvěděl tu strašlivou zprávu, jsem věděl, že žádnou knihu už Lukáš nenapíše a já mu žádnou nevydám. O to víc mne dojalo, že jsem mezi spoustou vzpomínkových textů četl i ten od Antonína Panenky. Zněl dojemně. Den před svým odchodem mu Lukáš oznamoval, že spolu napíše knihu.

V tu dobu ve mně uzrála myšlenka, že přeci jen knihu vydám. Když ne s Lukášem, tak o něm. Protože Příba byl neuvěřitelný. Nezažil jsem mnoho lidí, možná žádného, kteří by kolem sebe šířili takovou bezprostřednost, pohodu a dobro.

Měl jsem Lukáše rád a jeho smrt mne zasáhla stejně silně jako všichni, kteří na něj v této knize vzpomínají. Ale přesto by to měla být kniha veselá a optimistická.

Měl jsem Lukáše rád, dost často si na něj vzpomenu a tato kniha by měla být alespoň tím malým, co zůstane zachováno a bude nám jej připomínat.

Petr Tychtl

Nakladatel a člen družstva fanoušků Bohemians č. 460

EMIL KRISTEK

Pramenitá voda v českém fotbale

Zkušený fotbalový funkcionář EMIL KRISTEK byl v roce 2007 u toho, když se z Lukáše Příbyla stal nejmladší ředitel klubu v lize. V Bohemce spolu zažili éru, kdy se klub vzpamatoval z nedávné klinické smrti, a patřili k těm, kteří jej pomáhali vrátit do plnohodnotného života. O osobitém kolegovi i náročných výzvách vypráví následující kapitola.

S Lukášem jsem se potkal už v roce 2000, když ještě studoval, byl fanouškem Bohemky a přispíval do Klokanu. V roce 2001 jsem odešel do Plzně, následně jsem pendloval po různých štacích a na konci roku 2005 jsme s Petrem Svobodou koupili od pana Fráni 51 % akcií klubu. Bohemku jsme vedli ve čtyřech lidech: já jsem měl na starost obchod a ekonomiku, Petr Svoboda mládež, pan Steinbroch komunikaci s fanoušky a médii a Milan Boubín technické záležitosti a administrativu. Hned první rok jsme postoupili ze třetí ligy do druhé (koupili jsme licenci od Xaverova), a následující rok dokonce do první ligy. V tu chvíli už nebylo

možné řídit Bohemku v tomto počtu, a tak jsme začali usilovat o příchod Lukáše do klubu. Říkal jsem mu: „Pojď, tady to je naše, budeš si tu moct dělat, co budeš chtít. My tě tady potřebujeme a i fanoušci tě chtějí.“

Proč jste si vybrali právě Lukáše Příbyla?

Bohemka se absolutně vymyká všem ostatním klubům. Jako ředitel klubu jsem působil i v Plzni nebo v Českých Budějovicích, a ty kluby se vůbec nedají srovnat. Bohemka vyžaduje jiný přístup. Lukáše jsem přemluvil, aby k nám přišel ze Sparty, a byl jsem přesvědčen, že v Bohemce spolu zůstaneme navždy. Lukáš se stal ředitelem klubu, později i členem představenstva, měl na starosti kompletní řízení klubu kromě ekonomiky. Já jsem zůstal členem představenstva a zaměřoval se na obchod a ekonomiku.

S trenérem Pavlem Hoftychem řešil Lukáš sportovní stránku. Úžasné komunikoval s fanoušky, chodil za nimi do kotle. Fanoušci Lukáše respektovali a měli s ním výborný vztah. Tím, že to měl na starosti právě Lukáš, se mi hodně ulevilo. Podívejte se, co se děje na stadionech dnes.

Na tři roky v Bohemce, z toho dva s Lukášem, vzpomínám moc rád. Byli jsme jako rodina, Lukáš, Tonda Panenka, Karol Dobíáš, všichni jsme chodili společně na jednání. Každý měsíc jsme dělali setkání pro sponzory, hrávali jsme fotbal a vyjížděli společně na venkovní utkání.

Lukáš byl slušný a poctivý kluk, který svou práci dělal opravdu srdcem. Přišel už trochu připravený na tento typ práce ze Spar-

ty, kde dělal do té doby ředitele komunikace. Lukáš byl neuvěřitelný pohodář. To spíš já jsem byl takový impulzivnější a on mě vždycky usměrňoval. Však jsem taky věděl, koho si do klubu беру. Na takové pozici potřebujete člověka, kterému stoprocentně důvěřujete, aby když se otočíte, tak se nemusíte bát, že vám někdo dá palicí po hlavě. U Lukáše nebo Pavla Hoftycha jsem si byl naprosto jistý, že se nemůže nic takového stát. Znali jsme se výborně, znal i celou moji rodinu, manželku i dceru. Lukáš byl šťastná hvězdička klubu. Za celou dobu jsem se s ním ani jedinkrát nepohádal. Bohemce dal hrozně moc a mohl jí dát ještě víc, akorát nám to konstelace hvězd nepřála.

Dá se říct, že byl Lukášův odchod z Bohemky v roce 2010 vynucený okolnostmi?

Dle mého názoru ano. Lukáš byl takový bohemák, že by jinak v životě neodešel, o tom jsem přesvědčený. V poslední fázi jsem mu říkal, že nám to neklaplo, protože přišel nový partner, který má jiné představy než my, a jestli může, ať se vrátí do Sparty. Věděl jsem, že tam pracují mladí lidé, kteří fotbalu rozumí. Jsou zaslouženě mistry, protože fotbal dělají slušně, skromně a s pokorou. Sparta je dnes klub, jak má být. Jsem přesvědčen, že bychom s Lukášem takový klub časem také vybudovali. Sice v jiné dimenzi, samozřejmě, ale věřím, že bychom o pátý šestý flek v lize mohli hrávat. Když se vrátím k současné Spartě, myslím si, že přestože celkově vzkvétá, tak jim Lukáš strašně moc chybí. On jako styčný důstojník, jeho typická angažovanost, zarputilost a srdce jim podle mě chybí. Lukáš by jim určitě pomohl k ještě lepší komunikaci s médií, s celkovým PR. Víím, že problematické bylo to, že se Lukáš nepřestával hlásit k Bohemce, ale podle mě by to časem přebolelo a stal by se z něj spartan. Ono je to těžké, to máte jako

s ženskou. Co dělat, když vám seberou vaši lásku? Musíte se holt zamilovat ještě jednou, to se nedá nic dělat. A tak to bylo i s Lukášem a jeho vztahem k Bohemce a Spartě.

Mezi Bohemkou a návratem na Spartu bylo ještě jeho krátké působení ve Sport Investu...

Lukáš měl asi konkurenční doložku, že rok nemůže pracovat v jiném klubu, a také si chtěl od fotbalu odpočinout. Byl blízkým přítelem pana Křetínského, který ho ale později zlákal na Spartu. Měl tam i dalšího velkého kamaráda, Jakuba Otavu. Když byl Lukáš na Bohemce a Jakub ve Spartě, tak se často sešli v Ďolíčku, byla to příjemná parta. Za Lukáše bylo v klubu pořád veselo a živo. Také mám rád pozitivní atmosféru, a když později přišel ještě Pavel Hoftych, byli jsme nevídaná trojka (*usmívá se*). Jednou dvakrát týdně jsme si všichni tři sedli, řekli si, co nás čeká, u toho

jsme se pobavili i zasmáli. V té době jsem se do práce vyloženě těšil. Lukáš jezdil i ke mně do jižních Čech.

Když vidím dnešní Spartu, mám pocit, že tam Lukáš s nimi je, že tam někde dýchá. Ovšem kdyby tam byl fyzicky, bylo by to lepší. V českém fotbale není takový člověk, jako byl on. Bohužel. Lukáš byl pramenitá voda.

